

STORTEST!**HiFi** Integrerade förstärkare

Vincent – slagkraftig hybrid

Omdöme

Ljud **9**
Funktioner **8**
Prisvärdhet **8**

→ **T**yska Vincent behöver väl ingen närmare presentation och man har sedan många år ett grundmurat rykte av att tillverka prispressade apparater i audiofilklass. Teknisk utveckling sker därför på hemmaplan, medan produktionen läggs i Kina. Knappast unikt, men Vincent har haft högre teknisk ambitionsnivå och varit mer konsekventa än många av sina konkurrenter.

Firmans första produkter var rör och transistorlösningar och även om man har rena transistorkonstruktioner, är det just hybridförstärkare man specialiserat sig på. Chefsutvecklare är numer rörgurun Frank Blöhma som gjorde sig ett internationellt namn när han för ett tiotal år sedan tog fram Thorens kolossala hybridmonoblock TEM 3200 och rörförsteget TEP 3800. En kulturio för åtskilliga hundra tusen kronor.

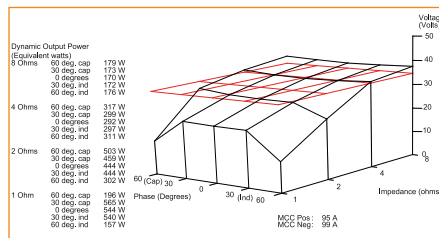
Testets SV-237 MK är en förbättrad version av succémodellen SV-237. Samma utseende, rör och effekt, men lite bättre D/A-omvandlare (24/192, Burr-Brown) och lite uppfiffade kretsar. Ingångsteget har tre rör och först kommer duotrioden 12AX7, lite överdramatiskt belyst i frontens fönster. På generalagentens inrådan provade vi också att byta till ett ECC83S-rör. Det fick sitta kvar, eftersom det visade sig ge aningens renare ljud, tydligare detaljer och större luftighet.

Efter ingångsröret kommer två 6N1P-duotrioder. I ursprungsmodellen satt också här 12AX7, men Blöhma bytte mot 6N1P på grund av deras högre ström- och dynamikförmåga. Effektsteget har två par bipolära transistorer per kanal, vilket är ovanligt då rörhybrider i 9 fall av 10 brukar använda MOSFET. Skälet sägs ha varit att man velat ge förstärkaren så bra bas och slagkraft som möjligt, även om det krävt ett drivsteg med transistorer.

Att Vincent är en tungviktare rådde det inget tvivel om och förstärkaren skilde ut sig från de övriga med sitt stora, varma och på alla sätt fysiska ljud. Ja, den här hybriderna kunde verkligen konsten att greppa tag i botten och gräva djupare ner i oktaverna än någon av de andra, inklusive Yamaha.

Samtidigt var spelstilen lugnare och lite mer tillbakalutad jämfört med energiska förstärkare som Cyrus och Hegel. Vincent däremot, rullade orubbligt på som ett tungt och tryggt lokomotiv med en fast och råstark kick i basen när så behövdes. Ja, är det en lättlyssnad styrkelyftare du är ute efter, lär du älska Vincent och tycker du att klangen kanske är lite väl mjuk och avrullad, ger ett byte till ECC83S mer luft och lyster i toppen.

En verkligt råstark och mustig tungviktare. Bredbent stabil, men också lättlyssnad. Även om den inbyggda omvandlaren är bättre än föregångarens, tycker vi nog det hade varit både roligare och mer aktuellt om man istället satsat på ett grammofonsteg. Fast det hade väl kostat mer...

Testets kraftkarl ger höga effekter hela vägen ner, men på grund av den höga spegen, klarar den kubtaket bara i 8 ohm. Vikar ner sig lite i 60 grader såväl kapacitivt som induktivt i 1 ohm. Mycket hög och nära på helt symmetrisk ström på 95/99 ampere.

Dubbla uppsättningar högtalarutgångar och digitalgångar hos Vincent. Fin och tung aluminiumfjärr och JJ-röret som ytterligare höjer ljudprestandan en del.

Vincent SA-237 Mk

Pris 21.000 kr

Funktion Integrerad rörhybrid med DAC

Angiven effekt 2x150/8 ohm

D/A-omvandlare 24-bit/192 kHz

Analogt in 4 par RCA

Analogt ut Pre Out + Rec Out

Digitalt in RCA, Toslink

Phonoingång Nej

Hörlursutgång Ja, 6,35 mm

Fjärrkontroll Ja

Högtalarutgångar 2 uppsättningar

Mått (BxHxD) 43x15x44 cm

Vikt 20,4 kg

Info macaudio.se, vincent-tac.de

Omdöme

Ljud **8**
Funktioner **7**
Prisvärdhet **8**

Rogue – transparent hybrid

Precis i sluttampen på vårt testande damp en lite ovanlig för att inte säga exotisk förstärkare ner på redaktionen. Den kom från Rogue Audio, en doldis här hemma, men en firma som sedan 1990-talet gjort sig ett namn hemma i USA med sitt sparsmakade sortiment av ambitiösa, men utmanande billiga rörförstärkare.

Rena rörkonstruktioner har alltså varit huvudlinjen, men lite otippat också hybrider med triodror och klass D-förstärkare. Man har sedan länge två integrerade modeller och den minsta, **Sphinx V3**, är en integrerad 100-wattare som i sin tredje version har fått ett förbättrat grammafonsteg för både MM- och MC-pickuper och med justerbar belastning. Ingångssteget med rör är också omgjort och den ursprungliga, diskret uppbyggda hörlursförstärkaren (MOSFET) har också förbättrats både ljudmässigt men också effektmässigt, för att också kunna klara mer strömkrävande hörlurar som till exempel planarlurar.

I ingångssteget sitter två matchade duotrioder (12AU7), i själva effektsteget två klass D-moduler på 120 watt från holländska Hypex. Till skillnad från många rena klass D-förstärkare använder Rogue en traditionell linjär (icke-switchande) nätdel med en hyggligt dimensionerad toroidtransformator på 375VA.

Rogue höll alltså så när på att inte komma med, och det hade varit synd för den här avskalade retroaktiga förstärkaren visade sig låta luftigt, skirt och helt vidöppet, som om det inte fanns något som helst som stod i vägen för musiken.

Akustiska inspelningar gjorda i äkta stereo fick med Rogue en nästan kuslig realism och en mer påtaglig och övertygande rumsnärvaro än vad testets övriga riktigt klarade av. Det här är egenskaper som man slentrianmässigt brukar förknippa med rörelektronik, men skillnaden vara bara den att Rogue inte hade någon som helst förskönande färgning. Ljudet var istället krispigt och kristallklart, bubblande av detaljer även om det ibland också kunde kännas nästan lite kyligt.

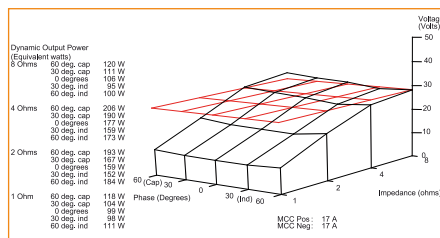
Den eleganta lättheten och den hisnande transparensen gjorde att Rogue påminde om Yamaha, men utan samma djupa och stadiga basfundament. Men allt annat fanns där: nyansrikedomen, explosiviteten, den krispiga transientskärpan och den märkliga känslan av att inspelningar plötsligt verkade

Jordad nätbrunn, en uppsättning högtalarcontacter och grammafoningång hos Rogue. Och så testets klart charmigaste fjärrkontroll!

vara gjorda i ett större rum med högre i tak.

Ja, den enda invändningen var det där med lågbasen, som inte riktigt fick den tyngd och svärta som hos de övriga förstärkarna, men då framför allt Yamaha och den rästarka Vincent. Det här är inget jätteproblem, men en fingervisning om att Rogue passar bättre med lite fylliga, mer basbenägna högtalare. Men en sak är säker: gillar du vinyl lär du inte ångra att du valde Sphinx V3, för det är med vinylskivor som den verkligen kommer till sin rätt!

Rogues klass D-lösning har bra mätresultat i 8 och 4 ohms laster, men klarar faktiskt inte kubtaket helt och hållet i någon impedans. Låg men helt symmetrisk ström på 17 ampere.

Rogue Audio Sphinx V3

Pris 19.000 kr

Funktion Integrerad rör-hybrid

Angiven effekt 2x100W/8 ohm

D/A-omvandlare –

Analogt in 3 par RCA

Analogt ut 2 par (fast/variabel)

Digitalt in –

Phonoingång Ja, MM/MC (44 dB/60 dB)

Hörlursutgång Ja

Fjärrkontroll Ja

Högtalarutgångar 1 uppsättning

Mått (BxHxD) 39x13x43 cm

Vikt 11 kg

Info metawave.se, rogueaudio.com

Slutsats

Den här gången var det lite knivigt att kora en given vinnare. Alla var oväntat bra, fast på lite olika sätt. Men så är vi också uppe i en prisnivå där förstärkare ska kunna leverera. Men det handlar om fem olika sätt att prioritera.

Ta till exempel Hegel H95, den är billigast och effektsvagast och klarar inte samma ljudtryck som de större förstärkarna. Under mer normala omständigheter får du däremot en välbalanserad och allsidig förstärkare som gjord för digitalljud. Den kopplar dessutom blixtnabbt upp sig mot nätet och ger helt stabil streaming.

Att också Cyrus 8.2 DAC hörde till de effektsvagare märktes knappt. Nej, den här helgjutna och reptilsnabba lilla förstärkaren var en frisk fläkt som självklart och rättfram tog sig an sin uppgift. En av favoriterna och då inte minst på grund av sin flexibilitet och sina olika uppgraderingsmöjligheter.

Rogue Sphinx V3 gav skimrande transparens och fingertoppskänsla för att måla upp en tredimensionell stereorymd. Här fanns inte riktigt samma basfundament som med flera av de övriga, men en härligt luftigt, organisk spelstil.

Med respektingivande Vincent SV-237 MK handlade det mer om mustigt helhetsintryck än kirurgisk precision. Det här kraftverket spelar bredbent och muskulöst, men med fin avvägning mellan rörens skirhet och transistorernas råstryka.

Nästan samma råstyrka och kraft fanns hos färgstarka och eleganta Yamaha S-A1200, som lyckades förena utsökt detalj- och nyansrikedom med drabbande attackvilja och stadigt basfundament. En helgjuten och löjligt välbyggd förstärkare, som vi hade lika svårt att koppla ur anläggningen som Vincent!

H&M